

εἶχε ἀνοίξῃ τὸν νοῦν της, εἶχε φτερώσῃ τὴν φαντασίαν της, καθὼς εἰς ὅλαις ταῖς ὥραις τῆς ἡμέρας, ἐνῶ ἐδιάβαινε, ἀπὸ ψηλά τὸ ἐθεωροῦσε, πότε θεωριωμένο καὶ μελανό, πότε ἡμερο καὶ ἀσπρογάλαζο, καὶ ἀπότε, εἰς τὸ βασιλεῖμα, σύννεφα νὰ καθίζουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὰ νὰ ἀνοίγωνται σκοτεινὰ λαγκάδια καὶ χρυσοὶ ποταμοὶ νὰ χάνωνται εἰς τὰ βάθη. Ἰδοὺ πῶς ἀδελφώθη ἡ τρυφερὴ ψυχὴ της μ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην συμπάθειαν ἤλθε, εἰς τὴν νεανικὴν της ἡλικίαν, νὰ στερεώσῃ καὶ νὰ κλείσῃ διὰ πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν της ὁ πόνος· πόσο ἐκλαψεν ὅταν ὁ πατέρας της ἀναγκάσθῃ νὰ πουλήσῃ ἐκεῖνο τὸ περὶ φανὸ κτήμα, ὅπου ἄκουσε νὰ ζωοθρέψῃ τὴν οἰκογενεὶάν του, καὶ ὅπου εἶχε προσδιορίσῃ πατόκορφα μίαν μικρὴν λουρίδα ποσειδά τῆς ἀγαπητῆς του Μαρίας.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΔΩ Η ΓΥΝΗ ;

Εἰς τὸν αἰῶνά μας, τὸν αἰῶνα τῶν ἐκπλήξεων, ὁ πυρετὸς ἡ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐργασίας κατέλαβε καὶ τὴν γυναῖκα. Οἱ μικροὶ της πόδες ἀνέβησαν τὴν κλίμακα τῶν πανεπιστημίων καὶ αἱ μικραὶ της χεῖρες χειρίζονται γραφίδα, γλυφίδα, καὶ πλῆκτρον.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ γυνὴ ἐργάζεται περισσότερον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον ἡ ἐργασία της ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς κλάδους.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ ἀσθενοῦς πλάσματος, ἂν δὲν προσθέτῃ τίποτε, ὅπως δὲν προσέθηκε μέχρι τῆς σήμερον καὶ ὅπως ἴσως δὲν θὰ προσθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἀπέδειξε δύο πράγματα : Τὸ πρῶτον τὸ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Μπῶτλερ, ἡ νεαρὰ Ἀμερικανὶς ἡ ἀντιπροσωπεύτασα εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὅπως καὶ εἰς τὴν στέψιν τοῦ Τσάρου δύο ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἐφημερίδων τοῦ νέου κόσμου. Ἡ γυνὴ ἐργάζεται μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Τὸ δεύτερον τὸ λέγω ἐγώ. Ἡ ἐργαζομένη γυνὴ, οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ ὡς ὁ ἀνὴρ ν' ἀνοίξῃ νέους κόσμους εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ πυρετὸς αὐτὸς τῆς δράσεως κατέλαβε τὴν γυναῖκα, τί κάμνει ἡ γυνὴ τοῦ Βυζαντίου ;

Κοιμᾶται ἀκόμη βαθύτατα καὶ τὴν ἀφινουν ἀσυγκίνητον τὰ ἄρθρα τῆς κ. Παρρεῖν, τῆς καλῆς μου φίλης, ἡ ὁποία τὴν θέλει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα μετὰ τὸν ἄνδρα ;

* *

Ἡ γυνὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐργάζεται. Ἔχομεν γυναικεῖους συλλόγους, ὅπου ἡ γυνὴ σκέπτεται, ὅπου ἡ γυνὴ κάμνει νομοσχέδια, εὐρίσκει πηγὰς, φέρει τὰ ἐξοδα καὶ τὰ ἔσοδα μετὰ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν εἰς ἰσοζύγιον. Τῶν συλλόγων αὐτῶν ὁ σκοπὸς, εἶνε ἡ ἀγαθοεργία.

« Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν », τῆς ὁποίας τὴν εὐεργετικὴν δράσιν, ἡσθάνθη τὸ καμίνι τοῦ πτωχολογίου, εἶνε τρανότατον δεῖγμα τῆς ἐνταῦθα γυναικεῖας δράσεως.

Ὅχι, δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πρώτην φορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθην τὸ « Ἐργαστήριον τῶν κυριῶν », τὸ κατὰστημα τὸ συντηρούμενον ὑπὸ τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος. Γυνὴ τὸ διηύθυνε, γυνὴ τὸ ἐρρύθμισε, γυναῖκες τὸ συντηροῦν.

Τί ἐργασία λεπτὴ, ἡ λεπτοτέρα ἐργασία τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἀράχνη θὰ ἐξήλευεν. Ὅλα τὰ πλούσια ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ἐνδυθῶν αἱ εὐποροὶ δέσποιναί, ἐκεῖ ἀπὸ τὰς πληγωμένας μετὰ τὴν βελόνην χεῖρας τῆς πτωχῆς διήρχοντο καὶ τὸ εὐτελές—ἅ πολὺ εὐτελές—ἡμερομίσθιον συνετῆρει οἰκογενεῖας ὁλοκλήρους.

Ἀλλ' ὅ,τι μετὰ συνεκίνησε (καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν ἔχω μετὰ τὸν ἴδιον πάντοτε θρησκευτικὸν σεβασμὸν ἐμπρὸς μου) ἦτο ἡ διευθύντρια τοῦ κατὰστήματος.

Ὅχρά, λεπτοφυὲς, μετὰ μειδίαμα ἀρρήτου ἀγαθότητος μετὰ τὸ μειδίαμα, τὸ ὅποιον ἐνθαρρύνει καὶ ἐγκαρδιώνει, ἐφέρετο ὡς ἄλλη μήτηρ πρὸς τὰς ἐργάτιδας.

Θυγάτρη τῆς ποιητρίας Εὐφροσύνης Σαμαρτσίδου, ἂν δὲν ἔγεινε ποιήτρια, ὅπως ἡ μήτηρ της, ἔγεινεν ἡ ἐξόχως χριστιανὴ γυνὴ, τῆς ὁποίας τὰ χεῖλη εὕρισκον λέξεις μελιστάλακτους, διὰ νὰ παραμυθῶσι καὶ νὰ ἀπαλύνωσι τὴν σκληρυνηθεῖσαν ἀπὸ τὰ βάσανα καρδίαν.

Τώρα ἀσθελεῖ καὶ δι' αὐτὴν προσεύχονται ὅλαι αἱ πτωχαί, αἱ ὁποῖαι τὴν ὠνόμαζον μητέρα τῶν, ἀσθελεῖ, καὶ ἡ φιλόπτωχος τῶν κυριῶν ἀδελφότης, γνωρίζουσα τί ὀφείλει εἰς τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ μετὰ τόσης συνέσεως καὶ εὐσταθείας ἀναγαγόν εἰς ἐμπρέπουσαν θέσιν τὸ κατὰστημα, παρακολουθεῖ μετὰ συγκινήσεως τὴν πορείαν τῆς ἀσθενείας καὶ εὐχεται ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεώς της.

Εγὼ εὐρίσκω τὴν κυρίαν Σαμαρτσίδου, ὡς τὴν ἐξόχως δράσασαν ἐνταῦθα γυναῖκα.

* *

Αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ταταούλων, ἔκτισαν κατὰ μέγα μέρος τὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας. Πτωγὴ ἀπὸ πτωγὴν ἐσύναζε χρήματα καὶ τὰς ἔβλεπε κανεὶς νὰ μεταφέρουν λίθους καὶ νὰ ἐργάζωνται μετὰ τῶν κτιστῶν κατὰ τὰς ἀναπαυσίμους τῶν ἡμέρας.

* * *

Ἀλλὰ δὲν περικρίσθησαν ἕως ἐδῶ.

Ἡ κ. Λεοντιάς διηθύνεν ἐπὶ ἔτη μακρὰ γυμνάσιον τέλειον, τὸ παρθεναγωγεῖον τῆς Παλλάδος καὶ παρέδιδεν ἡ ἰδία τοὺς ἀρχαίους ποιητάς. Τοὺς ἡσθάνετο, ἔζησε πολὺ διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸν ἀληθσμόνητον κόσμον τῆς ἀρχαιότητος, διότι ἐγὼ τὴν εἶδον πολλὰς φορὰς νὰ κλαίῃ ἀπὸ συγκίνησιν ἱερὰν καὶ νὰ διακόπτουν ἀληθινοὶ λυγμοὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς.

Ἡ κ. Ἀδάμ, ἡ ὁποία ἤκουσεν ἀνώτερα μαθήματα εἰς Γερμανίαν διευθύνει τὸ Ζάππειον παρθεναγωγεῖον μὲ συνέσιν καὶ εὐστάθειαν.

Ἡ Δεσποινὴς Κλεονίκη Ἀσπριώτου, ἐσπούδασεν ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη ζωγραφικὴν εἰς τὴν Πράγαν καὶ τώρα συμπληροῦ τὰς σπουδὰς τῆς εἰς Παρίσιους.

* * *

Ἡ δεσποινὴς Βιργινία Εὐαγγελίδου, ἔγραφε τὰ ζωντανότερα γυναικεῖα ποιήματα διὰ τὰ ὁποία ὁ Κωστὴς Παλαμᾶς ἔγραψε κρίσιν πολὺ ἐνθαρρυντικὴν.

Αἱ δύο γυναῖκες, αἱ στολιζοῦνται διὰ τῆς ἰδιοφυίας τῶν καὶ τῆς τέχνης τῶν τὴν Ἑλληνικὴν σκητὴν καὶ τὰς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι θαυμάζουν, εἶνε βυζαντίδες καὶ κατὰ παράξενον σύμπτωσιν ἐγεννήθησαν καὶ αἱ δύο εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου. Εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ Θεραπεῖα ἡ μία, ἡ Δεσποινὴς Βερώνη (ἡ Φαῦστα) καὶ εἰς τὴν Στένην (Σωσθένειον) ἡ κ. Παρασκευοπούλου (ἡ Μήδεια).

Μουσικὴν γνωρίζουν αἱ περισσότεραι καὶ μερικαὶ ἐκτελοῦν μὲ πολλὴν τέχνην. Δειλὰ δειλὰ, προβάλλουν καὶ μερικαὶ συνθέσεις τῶν. Ἡ συνεργάτις μας Λύρα, αἰσθάνεται βαθύτατα τὴν μουσικὴν· παίζει τεχνικώτατα καὶ ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἔχει καὶ μερικὰς συνθέσεις, τὰς ὁποίας ὅμως ἀλλοίμονον, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ κρίνω.

Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ὀλίγη ἐνθάρρυνσις, πόσα πόσα ὑπὸ τὸ θάλλπος τῆς δὲν θὰ ἐρύοντο ἄνθη, στολισμοὶ ἀληθινοὶ ἴσως τῆς φιλολογίας μας.

Ἡ κ. Καλλιρρόη Νικολαίδου, ἐρόιτησεν εἰς τὴν Σορβόνην.

Ἡ Κωνσταντινουπολίτισσα εἰργάσθη ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς ἔμπορος.

Ἡ λέξις πλάτρυα πωλήτρια, δι' αὐτὴν ἐπλάσθη. Μὲ τὰ μικρὰ ἐμπορεύματά τῆς, εἰσήρχετο εἰς τὰς οἰκίας καὶ ἐπώλει διάφορα εἶδη συρμού καὶ κοσμήματα μεγάλῃς ἀξίας ἐνίοτε, διεξάγουσα μετ' εὐσυνειδησίας τὸ ἔργον τῆς.

* * *

Ἀλλ' ἰδίως εἰργάσθη ὡς δημοδιδασκάλισσα.

Ἐκπατριζομένη μετὰ θαυμασίας αὐταπαρνησίας καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς λεπτὰς χεῖράς τῆς τὴν λαμπάδα τοῦ πολιτισμοῦ, ἔτρεξε φωτίζουσα καὶ θερμαίνουσα, ἐνίοτε θυμὰ πίπτουσα τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς.

Ἐφερὲν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν σταυρόν τῆς καὶ τὸν φέρει ἀκόμη, χωρὶς κάνεις Σίμων Κυρηναῖος νὰ κρατήσῃ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς.

Ἀφανὴς, μικρὰ, πολλάκις περιφρονουμένη, πλειστάκις ἀνευ λόγον ἀποδιωκομένη εὕρισκει θάρρος εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός τῆς καὶ φέρει ἀποτελέσματα μεγάλα, τῶν ὁποίων τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν αἰσθάνονται πρῶτιστα πάντων οἱ διώκται τῆς.

Καὶ περικόπτουν τὸν γλίσχρον μισθὸν τῆς, ὁ ὁποῖος συντηρεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν πτωγὴν οἰκογένειάν τῆς· τὸν περικόπτουν καὶ ἡνεαρά κόρη τρέφεται κακῶς, ἐξασθενεῖ τὸ σαρκίον τῆς τὸ ἀσθενὲς, χωρὶς νὰ ἐξασθενήσῃ ὁ ζήλος τῆς ὁ ἅγιος.

Εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς θὰ τὴν εὕρετε μειδιῶσαν, ἀγαθὴν, ἀκαταπόνητον, ἀξίαν ὅλου τοῦ σεβασμοῦ καὶ ὅλου τοῦ θαυμασμοῦ σας.

Διὰ νὰ φανῶμεν δίκαιοι· πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἡ Κωνσταντινουπολίτις συνεχίζει τὸ ἔργον τῆς Ἀθηναίας, τῆς Ἀρσακιάδος δηλ. ἡ ὁποία ἔδωκε πρῶτη τὸ καλὸν παράδειγμα.

* * *

Ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἔμαθε γράμματα ἐργάζεται ράπτουσα ἢ ποικίλλουσα ἐκεῖνα τὰ θαύματα τῆς ποικιλτικῆς, τὰ ὁποία εἰς ξένας ἐκθέσεις οὐχὶ σπανίως βραβεύουσι.

Καὶ βλέπετε εἰς τὰ πτωχόσπητα τῶν περιφήμων καλλιτεχνίδων τοῦ Βοσπόρου, μέσα εἰς πλαίσιον ἄξιστον διπλώματα τιμητικά.

Δὲν πρέπει νὰ ἐργασθῇ, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἔγραψα καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν καθημερινὴν «Ἑστῖαν». Εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων, εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ὑπερεπελεόνασαν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους. Ὑπάρχουν δηλ. περισσότεραι χεῖρες, παρὰ ἐργασία, καὶ διότι:

Ὁ οἶκος ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς παρουσίας τῆς γυναικὸς. τὸ λίκνον εἶνε ζηλότυπον, δὲν θέλει ἡ τρυφερά μητερούλα, νὰ διαμιαιράζῃ τὰς στιγμὰς τῆς.

Ἄν ἡ γυνὴ θέλῃ νὰ ἐργασθῇ, ἃς ζήσῃ μόνῃ, ἀλλὰ ἂν ὅλαι τὸ ἀποφασίσουν, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ χαθῇ ἀπὸ ζέστη ἢ κρύο καὶ αἱ κηλίδες τοῦ ἡλίου κἀνένα ἃς μὴ τρομάζουν, θὰ σβύσῃ... διότι ἡ γυνὴ εἰργάσθῃ καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ἐκλείψῃ.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ μὴ τῆς ἀποδίδουν πλέον οἱ ἄνδρες, ὅταν τὴν βλέπουν μετ' αὐτῶν συνεργαζομένην, σὰς βεβαίω, ὅτι δὲν χάνει μεγάλα πράγματα. Πρῶτον ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σέβεται τὸν ἑαυτὸν του, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ σεβασθῇ καὶ τὸν πλησίον του—ἀδιαφοροῦν ἂν ὁ πλησίον αὐτοῦ, εἶνε γυνή, καὶ ἂν τὴν συναντᾷ εἰς τὸν οἶκον ἢ ἐκτὸς τοῦ οἴκου. Ἀρκεῖ ὁ πλησίον, νὰ ἦνε πλάσμα ἄξιον σεβασμοῦ. Ἄν ὅμως, σεβασμὸν ἐννοεῖ ὁ κόσμος, ἐκεῖνας τὰς ταπεινωτικὰς μικροπεριποιήσεις καὶ τὰς γελοίας ὑποκλίσεις καὶ τὰς ἀσημάντους παραχωρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ κύριος ἀνὴρ παραχωρεῖ μόνον εἰς τὴν ξένην γυναῖκα διότι συνήθως εἰς τὴν ἰδικήν του φέρεται βαναυσότατα, ἃ τότε ἂν ἀποσύρῃ ὁ ἀνὴρ τὸν σεβασμὸν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὴν μὴ χειραφετηθεῖσαν.

Ἄν ἔλλειψις σεβασμοῦ, σημαίνει εἰλικρίνειαν, καὶ σεβασμὸς, ὑποκρισίαν, ἃς φέρεται ὁ ἀνὴρ ἀσεβῶς.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως διακρίνει τὴν βυζαντιὰν γυναῖκα, εἶνε ἡ εὐσέβεια, ἡ πίστις, ἡ ἀφοσίωσις. Καλὴ σύζυγος, καλὴ μήτηρ, θαυμασιὰ οἰκοκυρά.

Δὲν ὁμιλῶ δι' ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ὑπέστησαν τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὀθνείων.

Πηγαίνετε εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ θὰ τὴν ἰδῇτε τὴν Βυζαντιὰν, εὐσεβῶς προσευχομένην, εἰσέλθετε εἰς τὸν οἶκόν τῆς καὶ θὰ θαυμάσατε τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκρίβειαν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα.

Ἄχ, δὲν ξεύρω τί πρέπει νὰ γείνη ἡ γυνή, διὰ νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω εἰς τὴν πρόοδον, ἀλλὰ ἐν μόνον βλέπω, ὅτι, πρέπει νὰ μείνῃ εὐσεβής.

Ὅταν ὁ ἀνὴρ, τρεῖς ἐπρόδιδε τὸν διδάσκαλόν του, γυνὴ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸν Γολγοθᾶ· εἶπεν ὁ Πενάν. Ναί, ὁ εὐσεβὴς ἄθεος ἔχει δίκαιον· ἃς μὴ προσθέσῃ ἡ γυνή, μίαν ἀκόμη ἄκανθαν εἰς τὸν μαρτυρικὸν τοῦ ἐσταυρωμένου στέφανον. Γυνὴ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐφύλαττε τὸ ἱερόν τῆς ἐστίας πυρ· ἡ γυνὴ καὶ πάλιν ἃς

γείνη ἡ λευκὴ τῆς θρησκείας ἐστίας διαφυλάττουσα τὸ πῦρ τῆς ἁσθεστον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνεμοστροβίλων καὶ ἐν μέσῳ τῶν ιδεοστροβίλων, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ τὸ σβέσωσι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἱδὲ σελ. 216).

Ἦ Καίτη τέλος, ἡ τελειοτέρα ἀπ' ὅλες τὰς κερνίες κούκλες, δροσερὰ ὡς ἄνθος, τοῦ ὁποίου ἔχει καὶ τὸν βαθμὸν τῆς νοημοσύνης· ἀλλὰ ποῖός λοιπὸν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ παραπενοθῇ ὅτι τὸ ἄνθος εἶναι κτήνος; Κτήνος ἢ ὄχι, ἡ Καίτη ἐφάνη τόσον ἐρωτότροπος μὲ τὸν λόρδον Μέλτων, ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ συνήθεια· θὰ ἐστοιχηματίζα ὑπὲρ αὐτῆς ἂν ἐπρόκειτο περὶ καμμιᾶς ἵπποδρομίας· ποτὲ, ἀπεναντίας, δὲν θὰ ἐπίστευα, ὅτι τὸ ἄθλον τῆς νίκης θὰ περιήρχετο εἰς ἐμὲ, ἂν καὶ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν μου νὰ κατέλθω εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν.

Καὶ ὅμως, φαίνεται ὅτι ὁ λόρδος Μέλτων, ἀγὰπῃ καὶ αὐτὸς ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμούς μου· μόνον, αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τὸν ἐκκινῶν δειλὸν κατ' ἀρχάς, ὡς διῆρχιζεται, καὶ τοῦ ἀφῆρουν τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Διὰ νὰποφασίσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐχρειάσθη νὰ μάθῃ τὴν ἀπρόοπτον ἀπόφασιν τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Βλέπω ἀκόμη τὴν μορφήν του· πτωχὲ νέε! Ἐπαίρναμε τὸ τζάκι· ἐκεῖνος κατερίνετο εὐσυνειδήτως μ' ἓνα κομμάτι βούτημα, μὲ τὴν ἀτάραχον ἐκείνην ὁρεξίν, πού ἔχει προνόμιόν του, χωρὶς νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἀποπείρας τῶν τριῶν ζετρελαμένων χαρίτων, ὅταν ἡ πεθερὰ μου, ἔροιψεν, ἀποκρούουσα ἐν σγέδιον πικ-νίκ εἰς τὸ ὁποῖον συμπεριελάμβανον καὶ ἐμὲ, τὴν ἐξῆς φράσιν:

— Ἦ Ὁδέττηδὲν θὰ εἶναι πλέον ἐδῶ τὸν προσεχῆ μῆνα· θὰ πάγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς φίλους τῆς εἰς τὸ Παρίσι.

Ὁ λόρδος Μέλτων ἠρρυθρίασεν μέχρι τῆς ρίζης τῶν τριχῶν του, ἄφησε ἀπὸ τὴν τρέμουσαν χεῖρα του τὸ πηροῦν, καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν Ἰζαν, ἡ ὁποία τὸν προσεκάλει νὰ μεταβῶν κατόπιν εἰς τοὺς σταύλους νὰ ἴδῃ ἐν ἄλλογον: «Εὐχαριστῶ, δὲν παίρνω ποτέ»· πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προσεκάλεσε τὸν γενικὸν γέλωτα, καὶ ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ ἐξοχότης του εὐρίσκετο ἐκ τὸν λεύγας μακρὰν ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἔλεγον. Μὲν ὦραν κατόπιν, ἐνῶ περιεπάτουν εἰς τὴν μοναχικὴν δειροστοιχίαν, τὸν εἶδα νὰ παρουσιάζεται ἀπὸ τὴν ἄλλην αὐτῆς ἄκραν. Μοῦ ἐφάνη ὅτι, κατὰ δύο λεπτά πού ἔκαμε νὰ μὲ συναντήσῃ, ἤλλαξε χίλια χρώματα· αἱ πολλοὶ διαφανεῖς ὄψεις εἶναι τρομερὰ φλόγαροι. Ἐγὼ ἔχω πάντοτε, ὡπὼς ἄλλοτε, τὴν